

# Відданість праці

Велике значення має, якщо з обраною професією на «Ти». Тоді вона додає сил, енергії, уміння та радості. Саме такими відданими своїй професії стали Ганна Матвіївна Омельчук та Віталій Минович Степанюк...

## Зустріч

Наша зустріч відбулася чудового зимового дня. На вулиці було сніжно, тихо падав сніг, ніжно встеляючи дорогу, котрею я йшла до Ганни Матвіївни та Віталія Миновича.

Кожного разу, коли йдеш на таку зустріч, думаєш як тебе зустрінуть, чи бажані для них спогади про льонокомбінат, чи приємні для них такого роду зустрічі. Кожного разу я переконуюся, що люди, котрі відпрацювали на льонокомбінаті багато років, якісь особливі. Внутрішньо переконуюся, що випадкових людей там не було. Вони відсівалися самі по собі, у перші дні роботи. А залишалися енергійні, мужні, витривалі, люблячі працю і своє підприємство. Знайшли своє місце на Рівненському льонокомбінаті і Ганна Матвіївна та Віталій Минович. Наша розмова була приємною, легкою і невимушеною. Вони з приємністю поверталися в роки своєї молодості, яка творила дива. Адже молодості усе під силу. Але й на молоді роки випадають випробування долі. І ці випробування витримують лише сильні духом люди.

## Шлях, котрий привів на льонокомбінат

У кожного свій шлях... Ганна Матвіївна народилася в селі Баштанків Одеської області у сім'ї колгоспників – Матвія Юхимовича та Ніни Миколаївни Заярнюків. У батьків було дві донечки і два сини. Ніхто не міг подумати, що їх Ганнуся може далеко від них поїхати. Самі батьки



Ганна Матвіївна Омельчук, 1984р.



Віталій Минович Степанюк

році всю родину, окрім батька, бо його саме тоді не було дома, вивезли в Комі АРСР. Нас посадили у товарні вагони на станції Оженіно і взяли курс до Сибіру. Ми їхали шість днів. Приїхавши, дорослі ходили на тяжкі роботи, бо їсти не було що. Хліба давали 100 гр. (на пайок), він був наполовину з тирсою. Багато людей помирало. Через 4 місяці помер і мій дід, не витримавши такого життя. Мені на той час було 4 роки, але я все пам'ятаю.

У тих краях були колгоспи, садили картоплю. Після того як її викопають, трохи залишалось в землі. Але й того не дозволяли зібрати. Мені вдома пошили великі кишені в одязі, і я туди збирав картоплю. Ми дуже бідували. Пізніше з України нам прислали посилки, за рахунок яких ми виживали. Мені довелося перебувати у Комі 3 роки. Нарешті державне керівництво вирішило, що діти ні в чому не винні і прийняло рішення відпустити дітей. Один чоловік при-



...з Євгенією Радисюк та Євгенією Мартинюк



Бригада на суботнику

пропрацював два з половиною місяці, і забрали до війська. Три роки відслужив у ракетних військах біля станції Насосна недалеко від Баку. Ніде і ніколи Віталій Минович не зривався, завжди знаходив вихід, гарт йому надавав сили й уміння.

Після армії він пішов працювати в Рівненську райсільгосптехніку, встановлював шатунно-поршневу групу на тракторах і комбайнах. Одного дня вирішив усе змінити, пішов працювати на льонокомбінат. Це рішення було правильним. Він жодного разу про це не шкодував. Віталій Минович віддавався сповна праці на льонокомбінаті.

Сорок дев'ять разів ми отримували перехідний червоний прапор, як переможці всесоюзного змагання.

Про льонокомбінат слава йшла далеко за межі України. Усе залишилося у наших спогадах. Найбільше я ціную ту дружбу, яка тоді була у робітничому колективі. Їздили всі на екскурсії, як по Радянському Союзу, так і закордон. Я брала активну участь у громадському житті міста, а це: партійні та профспілкові збори, злети передовиків та жінок міста. Я не була обділена славою. За свою працю нагороджена: значками «Переможець соцзмагання» за 1976 – 1980 рр., «Переможець комуністичної праці», ордени Пошани (1976 р.). Трудового

## Наш льонокомбінат

## Шлях, котрий привів на льонокомбінат

У кожного свій шлях... Ганна Матвіївна народилася в селі Баштанків Одеської області у сім'ї колгоспників – Матвія Юхимовича та Ніни Миколаївни Заярнюків. У батьків було дві донечки і два сини. Ніхто не міг подумати, що їх Ганнуся може далеко від них поїхати. Самі батьки були прив'язані до рідної землі. Але стався один випадок:

– До нас у село приїхала одна дівчина, – розповідає пані Ганна. – Оленка. Її тітка працювала вчителькою у нашій школі. Оленка стала вчитися у нашому класі, і ми з нею потоваришували. Одного разу вона мене запросила в гості до своїх родичів на Житомирщину. Поїхавши туди, я познайомилися з дівчатами, які працювали на Рівненському льонокомбінаті. Вони так цікаво розповідали про льонокомбінат, що нас це дуже захопило і ми вирішили після закінчення школи поїхати в Рівне і побачити цей розхвалений льонокомбінат. Так і зробили. Поїхавши, ми відшукали училище, але там сказали приїхати з батьками. Оленку батьки відговорили їхати вчитися до Рівного. А мене прийняли до училища і таким чином я назавжди залишилася в Рівному. Тут я зустріла свою долю. Та не дав Бог нам довго побути у парі. У молодому віці забрав чоловіка до себе, залишивши мене на чужині з малолітнім сином. Довелося самій ставити його на ноги. Зараз він офіцер. Закінчив Севастопольське вище морське інженерне училище. Живе з сім'єю у Севастополі.

Іншим був шлях у Віталія Миновича. Згадуючи свої дитячі роки його очі заливалися слізьми.

– У нашій сім'ї було троє дітей, – розповідає пан Віталій. – Під час війни брат помер. Жили ми в селі Михайлівка Острозького району. Мій дід любив господарювати на землі, мав чимале господарство. Частину своєї землі він віддав мосму батькові – п'ять десятин, для власного господарства. Та господарювати йому не дали. Не любили тих, хто умів господарювати. Діда віднесли до категорії куркулів і вивезли до Сибіру. У 1944

картоплю. Після того як її викопають, трохи залишалося в землі. Але й того не дозволяли зібрати. Мені вдома пошили великі кишені в одежині, і я туди збирав картоплю. Ми дуже бідували. Пізніше з України нам прислали посилки, за рахунок яких ми вижили. Мені довелося перебувати у Комі 3 роки. Нарешті державне керівництво вирішило, що діти ні в чому не винні і прийняло рішення відпустити дітей. Один чоловік приїхав за двома своїми дітками і разом із ним відправили ще дванадцятьох дітей. Приїхавши я жив із батьком, сестрою та тіткою. Вона нас доглядала. Свого часу тітка втекла з Сибіру.

Деякий час, після приїзду з Сибіру, я ховав по закутках сухарі, бо боявся, що не буде що їсти, – продовжує пан Віталій. – Але, на щастя, тут усе було по-іншому. Батько працював на полі, а тітка вела домашнє господарство. Наступив 1953 рік і маму реабілітували. Вона приїхала, щоб нас забрати, бо вирішила залишитися у Комі АРСР. Із нею поїхала сестра, а я залишився дома. Коли закінчив 10-й клас, мама знову поклікала мене до себе, обіцяла допомогти з навчанням. Я поступив у Княжпогодське училище на слюсаря-механіка з ремонту автомобілів, тракторів та лісозаготівельного обладнання. Поживши 4 місяці у матері, пішов у гуртожиток, оскільки не жився з вітчимою. Він був дуже складною людиною, заставляв тяжко працювати. У гуртожитку спершу спав з товаришем на одному ліжку, а пізніше вже жили втрьох у одній кімнаті. Після закінчення училища отримав направлення в Боровський ліспромгосп. Під моїм керівництвом працювало три слюсарі. Так ми відпрацювали разом півтори роки. Фінансово вже стало легше, не те що в студентські роки. Доводилося на залізничній станції розвантажувати металобрухт та різні вантажі, котрі привозили на баржах. Уся ця робота виконувалася вночі.

Важко, ой, як важко було. Але усе це лише загартовувало хлопця. Він не здавався. Ще довго його мотало суворим Сибіром. Пrawdами й неправдами Віталій намагався вирватися на рідну Україну. Потрапивши на рідну землю, пішов працювати на осушення боліт. Там він

Після армії він пішов працювати в Рівненську райсільгосптехніку, встановлював шатунно-поршневу групу на тракторах і комбайнах. Одного дня вирішив усе змінити, пішов працювати на льонокомбінат. Це рішення було правильним. Він жодного разу про це не шкодував. Віталій Минович віддавався сповна праці на льонокомбінаті.

## Наш льонокомбінат

У сім'ї Ганни Матвіївни та Віталія Миновича про льонокомбінат говорять лише: «наш льонокомбінат». Адже стільки років вони віддали цьому велетню текстильної промисловості, зріднилися з ним. Він став їм рідним, дорогим, за нього болить душа.

Ганна Матвіївна з приємністю згадує усіх із бригади. Перші машини були з Костроми, перші спеціалісти теж звідти.

– Я працювала прядильницею в цеху мокрого прядіння від верстного робочого дня до останнього, – зізнається пані Ганна. – Перші кроки моєї роботи були непростими. Працювала на одній сторонці, потім розширювалася на півтори, а далі дві й чотири. У нас були хороші працівники: дівчата з Костроми, Женя Мартинюк, Ніна Олександрівна, Аня Швець, Ніна Остапчук та інші.

– Брала участь у соцзмаганнях між комплектами, – продовжує розповідь Ганна Матвіївна. – До нас приїжджали дівчата з Костроми, а наші їздили до них. Співпраця спеціалістів текстильної промисловості давала позитивний результат.

Наш колектив був дуже чуйний. Коли помер мій чоловік, а мені було тоді лише 31 рік, то друзі надали мені необхідну підтримку, за що я їм безмежно вдячна.

Я була проформом у бригаді, потім вступила до лав членів КПРС, стала незмінним партгрупоргом, декілька скликань – членом парткому льонокомбінату. Часто зустрічалася з молоддю міста, з підшефними групами в училищі №5, придивлялася до них, щоб кращих взяти у свою бригаду. На льонокомбінаті працювали люди різних національностей. Але кожен намагався допомогти один одному. Ми гордилися своїм підприємством.

ту дружбу, яка тоді була у робітничому колективі. Їздили всі на екскурсії, як по Радянському Союзу, так і закордон. Я брала активну участь у громадському житті міста, а це: партійні та профспілкові збори, злети передовиків та жінок міста. Я не була обділена славою. За свою працю нагороджена: значками «Переможець соцзмагання» за 1976 – 1980 рр., «Переможець комуністичної праці», ордени Пошани (1976 р.), Трудового червоного прапора (1981 р.), Трудової слави III-го ступеня (1986 р.), медалі «До 700-річчя міста», «Ветеран праці». Численні грамоти зберігаються в сім'ї, як дорога пам'ять про підприємство та працю на ньому.

Віталій Минович працював слюсарем снувальної дільниці, потім помічником майстра ткацько-підготовального цеху побутових тканин. Тут відбувалася підготовка до ткацтва. Доводилося обслуговувати всі машини цеху. Був він і секретарем комсомольської організації ткацького виробництва, головою цехового комітету, секретарем парторганізації, майстром ткацько-підготовчого цеху, майстром зі збуту та постачання.

І де б не працював Віталій Минович – працював гідно, не ухилився від труднощів. Він їх просто не помічав, бо був загартований суворим кліматом Сибіру та й самою долею. Також був хорошим спортсменом, брав участь у спартакіадах. Зараз у взаєморозумінні та сімейному затишку Віталій Минович та Ганна Матвіївна на заслуженому відпочинку. Але вони не сидять, склавши руки. На дачній ділянці вирощують овочево-ягідні культури та квіти. Отакі вони – трудівники льонокомбінату. Вони не уявляють, як би жили, коли їх життєва дорога не привела б на льонокомбінат.

– Я з вдячністю згадую своє рідне підприємство, – мовила пані Ганна. – Там була моя родина, працівники були в пошані. Найкращі наші роки пройшли саме там. Щастя, що знайшлася така людина як Олег Червонюк і взявся за відбудову знищеного підприємства.

– Дай Боже йому сил, щоб вернути минулу славу Рівненського льонокомбінату, – додав Віталій Минович.

Лариса ГЛОВАЦЬКА